

דברים שנאמרו ב-30 למותו ע"י המחנכת של יואב מכיתה ח' ועד סוף התיכון ביבנה:

אני יושבת לכתוב לך יואב.
אין סיכוי שתפסיק אותי באמצע.
לא תשאל אותי שאלה שלא אוכל לענות עליה.
לא תוסיף מזיכרוןך פרטים שכבר שכחתי,
לא תאמר "את לא מבינה אני אראה לך".
אפילו לא תדרוש ממני להגן על טיעוניי.
לא תתווכח איתי, כי אתה שותק.

חיפשתי בספרים יואב. רציתי לכתוב לך דברים של טעם. דברים מכובדים.
חיפשתי סיפור או משל. אולי משהו מפרשת השבוע.
משהו של מישהו אחר שאוכל להתלות במילותיו,
חיפשתי ולא מצאתי. נשארתי עם עצמי לבד.
ומתוך הלבד הזה אני כותבת לך.

אהבתי אותך מאוד יואב. אהבתי את היושר שלך. אהבתי את הסקרנות.
את העקשנות. יראתי מהשאלות שתשאל בכיתה. ואהבתי כששאלת אותן.
אהבתי את הציניות שלך. את חוש ההומור שהכריח אותי תמיד לחשוב.
אהבתי אותך כשהלכת איתי מתנשפת בעליות במדבר יהודה.
ואהבתי אותך מאוד כשהסברת שאתה הולך לידי כי גם לך קשה בגלל הברכיים.
אהבתי גם להתווכח אתך יואב. וכשרצית לדבר על משהו, היית בא ומתחיל כבר
באמצע השיחה, כאילו היינו שנינו שותפים למחשבות שכבר עברו לך לפני כן בראש,
ורק כשביקשתי, הסכמת לחזור אחורה, בשבילי ולאט.
אהבתי אותך ותמיד אוהב.

אני כותבת לך בכל זאת יואב. כי אתה חסר.
אני כותבת לך בכל זאת יואב, כי אני רוצה שתדע כמה הרבה ממך נשאר אצלי.
כן. אני מכירה את מילות השיר: "כשתמות משהו ממני ימות אתך".
ומשהו ממני באמת חסר.
אבל, יותר מזה. אתה הלכת, וכל כך הרבה ממך נשאר:
הצעדים המהירים. המכנסיים הארוכים. הדיבור הזריז.
האצבעות על המקלדת. הארגון. העשייה. החשיבה. הייעוד. והעוד, תמיד העוד...
הכול נשאר איתי לתמיד. וכל זה הוא שלי. לחזור אליו. לזכור. לחוות מחדש.
אהבתי אותך מאוד יואב, וקשה עלי פרידתך.
כואב לי כי אתה חסר לי. כואב לי שבחרת ללכת.
כואב לי כשאני חושבת על מה שהתחולל בתוכך –
ולכאב הזה אין כנראה נחמה.
ובכל זאת משהו ממך נשאר לי.
ועם זה אני ממשיכה...